

יש משהו מסקרן מאוד באותו סרט. די-ווחי העיתונות מארצות הברית מספרים כי אמריקה כולה היתה רתוקה, במשך שבע שעות תמימות, למקלטי הטלוויזיה, ולראי-שונה הבין הציבור האמריקאי את משמעות השואה. הטלוויזיה במערב-גרמניה רכשה את הסידרה תמורת סכום יעק של 10 מילי-יון לירות. ואילו בישראל הציע פלאטר-שרון את השואה חינם אין כסף, בתוספת מסיבת-קוקטייל מפוארת כליווי הולם, ל-נבחרי האומה.

קול המחאה הראשון נשמע עוד לפני ערב ההקרנה. ח"כ חייקה גרוסמן, מי שהיתה ממפקדות הפרטיונים, מחתה על כך שהסרט יוקרן לראשונה בארץ דווקא בביתו של מי שנחשד בפלילים. אילו ידעה חייקה גרוסמן מה באמת עומד להתרחש באותו ערב, אילו העלתה בדעתה כי פלא-טרו-שרון יעטוף את השואה במסיבה עליזה שכזו, היתה בודאי מתייצבת ליד שער הווילה שבסביון, ומפגינה נגד האירוע המביש.

אולם, לא כולם חשבו כמו חייקה. אט-אט החלו מגיעים למקום גם חברי הכנסת. ח"כ המפד"ל יהודה בן-מאיר, שהוא שכנו של פלאטר. בסביון, היה בין ראשוני הד-באים. מנחם סבידור מהליברלים לא אחר (המשך בעמוד 40)

התאספו על הדשא של פלאטר-שרון ל עליזה, בסרט-טלוויזיה "השואה"

אזה נחמדה

הרביעייה העליזה
שניים מחברי רביעיית מועדון התיאטרון, גיד-עון זינגר ויענק'לה בן-טירא, מספרים בדיחה מקאברית למארח, פלאטר-שרון, כשמימין מחייך איש יחסי-הציבור של שרון, שיפמן.

הרכטמנים העליזים
השואה יחד עם אשתו ובתו (לידו ראש-עיריית רחובות וח"כ הכנסת של הליכוד, שמואל רכטמן, הופיע למסיבת בתמונה), כאשר הוא שופע חיוכים.

